

РЕШЕНИЕ

№ 7882

гр. София, 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10556** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 58 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и § 46 от ДР ЗИНЗС.

Образувано е по жалба на К. Ц. М. с ЕГН [ЕГН] против Заповед № Л-4397 от 18.10.2023г. на заместник Главен Директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", с която е наредено лишеният от свобода К. Ц. М. с ЕГН [ЕГН] да бъде настанен в затвора [населено място] дол за доизтърпяване на наложеното наказание. В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна.

В съдебно заседание оспорващият поддържа жалбата. Посочва, че иска да търпи наказанието си в Затвора [населено място], тъй като там повече се „обръща внимание“ на проблемите на лишените от свобода лица, а и в СЦЗ има „повече работа“. Претендира отмяната на оспорената заповед.

Ответникът, редовно уведомен, не се явява и не и се представлява.

Участващият по делото прокурор от СГП изразява становище за основателност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед № Л-919 от 08.03.2017 г. на Главния директор на ГДИН, на основание чл. 13, ал.2, т.1 и чл. 58 от ЗИНС е утвърдено първоначално разпределение на

лишените от свобода по затвори, поправителни домове и затворнически общежития. Съгласно т.4.2 от заповедта в затвора [населено място] дол следва да се настаняват осъдените лишени от свобода от закрит тип от областите К.,Б. и П..

Със заповед № 4743 от 08.11. 2022 г. Главния директор на ГДИН е делегирал на свой заместник правомощието да премества лишени от свобода от един затвор в друг в случаите на чл. 58 от ЗИНЗС.

Жалбоподателят К. Ц. М. е лишен от свобода. Търпи наказание 3 години лишаване от свобода, наложено му по НОХД № 4720/2023г. по описа на СГС за престъпление по чл. 354 а, ал.2, т.4 от НК, с първоначално определен строг режим.

С оспорената Заповед № Л- от 18.10.2023г. на заместник Главен Директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", на основание чл. 58, ал. 2 от ЗИНЗС и на основание чл. 4. 2 от Заповед № Л-919 от 08.03.2017 г. на Главния директор на ГДИН, е наредено лишеният от свобода К. Ц. М. да бъде настанен от Затвора в [населено място] в Затвора [населено място] дол за доизтърпяване на наложеното наказание.

Данните по делото сочат, че заявеният последен адрес на жалбоподателя К. Ц. М. е в [населено място], обл. Б..

По делото са приложени заверени преписи от Заповед № Л- от 18.10.2023г. на заместник Главен Директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", Заповед № Л-919 от 08.03.2017 г. на Главния директор на ГДИН; Заповед № 4743 от 08.11. 2022 г. на Главния директор на ГДИН; заверено копие от лична карта на лишения от свобода, видно от която същият има постоянен адрес в [населено място], обл. Б., формуляр за досие на К. М., писмо на началник отдел СДВРП, писмо на Началника на Затвора [населено място], справка относно наложено наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспорената заповед съдът намира за обжалвана в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Същата обаче е неоснователна поради следните съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценя дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – заместник Главен Директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“. Съгласно чл. 13, ал.6 от ЗИНЗС - Главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ може да делегира със заповед правомощия на своите заместници или на началниците на местата за лишаване от свобода или на областните служби "Изпълнение на наказанията". Със заповед № 4743 от 08.11. 2022 г. Главния директор на ГДИН е делегирал на свой заместник - старши комисар / издател на оспорения акт/ правомощието да премества лишени от свобода от едни затвор в друг в случаите на чл. 58 от ЗИНЗС. Доколкото чл. 13, ал. 6 от ЗИНЗС въвежда общо правило, че главният директор на ГДИН може да делегира със заповед правомощия на своите заместници или на началниците на местата за лишаване от свобода или на областните служби „Изпълнение на наказанията“, то следва да се приеме, че делегирането на правомощия е възможно и допустимо и заместник главният директор на ГДИН е

действал съобразно делегираните му правомощия, в които се включва и правомощието да издава заповеди за първоначално разпределение на осъдените лица. Не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения, водещи на това основание до отмяна на акта. Следва да се отбележи принципно, че не всяко нарушение на административнопроизводствените правила води до незаконосъобразност на административните актове, а само същественото такова съгласно чл. 146, т. 3 от АПК. Съгласно трайната съдебна практика, процесуалното нарушение е съществено, ако би могло да обоснове друг фактически и правен извод при издаването на акта.

Обжалваният индивидуален административен акт е издаден и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

За да издаде оспорената заповед административният орган се е съобразил с чл. 58 от ЗИНЗС и се позовал на т.4.2 от Заповед № Л-919 от 08.03.2017 г. на главния директор на ГДИН, че в Затвора [населено място] дол се настаняват осъдените лишени от свобода от закрит тип от област К.,Б. и П..

Оспорваният е разпределен в затвора [населено място] дол, тъй като е с постоянен адрес в [населено място], обл. Б..

Разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС, в раздела „Разпределение на лишените от свобода по затвори, затворнически общежития и поправителни домове „ нормативно урежда въпроса за първоначалното разпределение на осъдените, регламентирайки, както чия е компетентността да определи реда за разпределението, така и условията, които следва да се спазват при него /осъдените да се разпределят по видовете места за лишаване от свобода съобразно първоначално определения им режим за изтърпяване на наказанието при съобразяване на възможността за изтърпяване най-близо до постоянния им адрес и при съблюдаване изискването на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС/.

Съгласно чл. 58 от ЗИНЗС - Осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4, както следва: 1. в затворите – осъдените с първоначално определен специален режим; 2. в затворите или затворническите общежития от закрит тип – осъдените с първоначално определен строг режим; 3. в затворническите общежития от открит тип – осъдените с първоначално определен общ режим.

Жалбоподателят е разпределен в затвор, тъй като търпи наказанието при първоначален строг режим.

С оглед на изложеното, съдът намира, че с оспорената заповед е спазено изискването на разпоредбата на чл. 58 от ЗИНЗС, според която осъдените се разпределят в местата за лишаване от свобода по ред, определен от главния директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" съобразно възможността да изтърпяват наказанието най-близо до постоянния си адрес и изискването на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС. В случая липсват данни, а и не е релевирано твърдение от жалбоподателя, че при настаняването му в затвора [населено място] дол ще бъдат нарушени критериите по чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС, императивно изискващи минималната жилищна площ в спалното помещение за всеки лишен от свобода да не е по-малка от 4 кв. м.

При това положение оспорената заповед е законосъобразна, мотивирана, отговаря на изискванията и целта на закона, постановена в съответствие с процесуалните правила и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Настоящият казус се отнася до първоначалното разпределение на жалбоподателя в съответното пенитенциарно заведение. Следва да се отбележи в принципен план, че в закона е предвидена възможност /при наличие на съответни предпоставки/ лишеният от свобода впоследствие да бъде преместен в друг затвор. Така, съгласно чл. 62, ал. 1 от ЗИНЗС, преместването на лишени от свобода от един затвор в друг се извършва със заповед на Главния директор на ГДИН: 1. при включване на обучения, в курсове за придобиване на специалност, за повишаване на квалификацията или за работа - при изявено желание от лишения от свобода, 2. при настаняване на лечение в болнично заведение по лекарско предписание, 3. по молба на близките или на лишения от свобода при промяна на постоянния адрес на семейството или на лицата, с които осъденият поддържа контакти, 4. по предложение на началника на затвора при възникване на психологическа несъвместимост, конфликти със служители или лишени от свобода- пострадали или близки на пострадалите от извършеното престъпление, или при наличие на други важни съображения, свързани с ресоциализацията, с безопасността на лицето и сигурността в местата за лишаване от свобода и 5. при необходимост с цел съобразяване с изискванията на чл. 43, ал. 4 от ЗИНЗС, в този случай се взема предвид и желанието на лишения от свобода.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Ц. М. с ЕГН : [ЕГН], против Заповед № Л-4397 от 18.10.2023г. на заместник Главен Директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", с която е наредено лишеният от свобода К. Ц. М. с ЕГН [ЕГН] да бъде настанен в затвора [населено място] дол за доизтърпяване на наложеното наказание. Решението, съгласно чл. 62, ал. 3, изр. 2 от ЗИНЗС е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: